

ՆՈՐԷՆ ԱՐԻԻՆ ՈՒ ԿՐԱԿ... 1

Նորէն արիւն ու կրակ եւ մահ ու անք,
 Նորէն սըրտեք անհրազ եւ անքոյժ ցաւեր:

Նորէն մայրեր սեւաւոր, հայրեր սըգալի,
 Նորէն քոյրեր սիրաւոր պիտ' մընան այրի:

Ու մանուկներ դեռ անծիմ՝ պիտի ծընին որբ,
 Ծոցը թալուկ թախիծիմ ու վըշտին մէջ բորբ:

Կը հիւսէ մահը ոստայմ՝ առէչ առ առէչ,
 Շէմեր, գիւղեր ու ոստան նորէն բոցի մէջ...

Ի՞նչ է իմաստը այս յորդ արեան հեղեղի,
 Զէ՞ որ ամենքս ենք անցորդ, կեանքն արդէն լեղի:

* * *

Շաշիւն, շառաչ ու թընդիւն եւ բոց ու շառափ,
 Մեռնողներու իըրընդիւն, ռուբերու տարափ:

Պարմաններ որ ժամ մ'առաջ սէր կ'երագէին,
 Նայուածքով շէջ ու սառած երկինք կը նային...

Մայրեր ցաւին մէջ անհուն՝ հիմա կը սպասեն
 Զաւակներն որ քառնան տուն, «Մայր, եկանք» ըսեն.

«Եկանք որ լոյսդ, սիրական, պահենք միշտ անշէջ,
 Որ մայրերը չը սըգան՝ նըստած մութին մէջ»:

* * *

Մայր, որդիդ ա՛լ պիտ' չը գայ... Սիրտդ մի տանջեր,
 Բազմի փողերը վըկայ՝ խորունկ է նընջեր:

Հակտին գընդակ է մըտեր, յօնքերին՝ արին,
Ռումըը քեւն է անջատեր, բայց անդորը է բունն:

Դառի շուքին է սլառներ... Ի՛նչ ազուոր հասակ,
Հակատին վարդ է ծաղկեր՝ գերդ փառքի պրսակ:

* * *

Հրեայ, արաք դուք մայրեր՝ նոյնն էք ինձ՝ հաւար,
Ձեր սիրտն խինդո՞վ վարարէր, հրնչէր գերդ քրնար:

Ձեր վըշտին դէմ բորբոքուն՝ կը չոքեմ ես ծունկ,
Յայգն ամբողջ սիրտըս անփուն կը մըխայ գերդ խունկ:

Մայրեր, խորան խորհուրդի, սրբութեան տանար,
Լոյսն ո՞վ մարեց ձեր սըրտի, քողուց ձեզ անհար:

* * *

Տէր կը բաւէ, քող լըռեն ա՛լ ռազմի փողեր,
Արեւ մ'արդար քող սըփռէ իր տափուկ շողեր:

Ոչ մէկ մօր սիրտ ալ մաշի... Այս «Հովտէն ցաւի»
հաղաղութիւնը հոսի ջըրովն իր ծաւի:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ,

